

A KEDDI REGGEL A TEMPLOMBAN

JÉZUS e keddi reggelen nagyjából hét órakor találkozott az apostolokkal, a női testülettel és mintegy huszonegy más, kiváló tanítvánnyal Simon házában. E megbeszélésen Jézus elbúcsúzott Lázártól, s olyan értelmű utasítást adott neki, melynek következtében Lázár rövidesen elmenekült a perei Filadelfiába, ahol később kapcsolatba került a városban székhelyet fenntartó hitterjesztői mozgalommal. Jézus elbúcsúzott a koros Simontól is, és búcsút vett a női testülettől, akikkel így soha többé nem találkozott.

² Ezen a reggelen személyesen is köszöntötte a tizenketeket. Andrásnak azt mondta: „Ne félj az előttünk álló eseményektől. Nagyon figyelj a testvéreidre és ügyelj arra, hogy ne lássanak csüggedtnek.” Péternek azt mondta: „Bizalmadat ne a hűsvér testi karokba vésd, és ne is az acélfegyverekbe. Az örökkévaló sziklák szellemi alapjaira támaszkodj.” Jakabnak azt mondta: „Ne inogj meg a kinti látszatoktól. Őrizd meg a hitedet, és hamarosan megismered annak valóságát, amit hiszel.” Jánosnak azt mondta: „Légy szelíd; szeresd még az ellenségeidet is; légy türelmes. És emlékezz, hogy sok dolgot bíztam rád.” Nátnielnek azt mondta: „Ne a külső alapján ítélj; őrizd meg a hitedet, amikor minden elenyészni látszik; légy hűséges az ország követeként kapott megbízatásodhoz.” Fülöpnek azt mondta: „Ne hagyd, hogy a közelgő események megingassanak. Légy szilárd, még akkor is, amikor nem látod az utat. Légy hű a felszentelési esküdhöz.” Máténak azt mondta: „Ne felejtse el azt a kegyelmet, mely felvett az országba. Ne hagyd, hogy bárki is kicsalja tőled az örök jutalmadat. Ahogy ellenálltál a halandói természet hajlmainak, úgy légy kész rendíthetetlennek lenni is.” Tamásnak azt mondta: „Mindegy, hogy milyen nehéz lesz is, neked most hittet és nem látással kell járnod. Ne kételkedj abban, hogy be tudom fejezni az elkezdett munkámat, és hogy végül minden hűséges követemet meglátom az odaát lévő országban.” Az Alfeus ikreknek azt mondta: „Ne engedjétek, hogy összetörjenek titeket azok a dolgok, melyeket nem tudtok megérteni. Maradjatok hűek a szívetek odaadásához és ne bízzatok se nagy emberekben, se a nép változó hangulatában. Tartsatok ki a testvéreitek mellett.” És Zélóta Simonnak azt mondta: „Simon, talán össze vagy törve a csalódástól, de a szellemed felülemelkedik mindazon, ami utolérhet. Amit tőlem nem tudtál megtanulni, azt megtanítja a szellemem. Keresd a szellem igaz valóságait és vess véget annak, hogy a nem valós és anyagi árnyékok vonzanak.” És Karióti Júdásnak azt mondta: „Júdás, én szerettelek téged és imádkoztam, hogy szeresd a testvéreidet. Ne fáradj bele a jócselekedetek végzésébe; és figyelmeztetek, hogy óvakodj a hízélgés bizonytalan ösvényeitől és a nevetségesség érzésének mérges fullánkjaitól.”

³ És amikor végzett ezekkel a köszöntésekkel, elindult Jeruzsálembe Andrással, Péterrel, Jakabbal és Jánossal, míg a többi apostol hozzáfogott a berendezkedéshez a Getsze-

máni táborban, ahová aznap éjszakára el akartak vonulni, és ahová a Mester hűsvér testbeni életének hátralévő részére a székhelyüket tették. Nagyjából félúton az Olajfák hegyéről lefelé tartó útukon, Jézus megállt és több mint egy órát beszélgetett a négy apostollal.

1. ISTENI MEGBOCSÁTÁS

¹ Péter és Jakab már néhány napja azon véleménykülönbségről vitatkozott, hogy miben áll a Mesternek a bűn megbocsátásával kapcsolatos tanítása. Egyetértettek abban, hogy Jézus elé viszik a dolgot, és Péter ekkor ragadta meg a kiváló alkalmat, hogy a Mester tanácsát kikérje. Ennek megfelelően Simon Péter azzal szakította félbe az Isten imádása és az ájtatosság közötti különbségről folyó beszélgetést, hogy megkérdezte: „Mester, Jakab és én nem vagyunk egy véleményen a bűn megbocsátásával kapcsolatos tanításaidat illetően. Jakab állítása szerint te azt tanítod, hogy az Atya már akkor megbocsát nekünk, mielőtt még kértük volna, nekem pedig az a véleményem, hogy bűnbánatnak és a beismerésnek kell megelőznie a megbocsátást. Melyikünknek van igaza? Mit mondasz erre?”

² Rövid szünet után Jézus jelentőségteljesen tekintett mind a négyükre és így felelt: „Testvéreim, rosszul gondolkodtok, mert nem értitek a teremtmény és a Teremtő, az ember és az Isten közötti bensőséges és szeretetteljes kapcsolatok természetét. Nem fogjátok fel azt a megértő rokonszenvet, melyet a bölcs szülő táplál az éretlen és néha tévelygő gyermeke iránt. Valóban kétséges, hogy az okos és szerető szülők valaha is arra kényszerüljenek, hogy megbocsássanak egy átlagos és egészséges gyermeknek. A szeretetteljes hozzáállással társult megértő kapcsolatok megakadályozzák mindazon eltávolodásokat, melyek később szükségessé teszik az újból igazodást a megbánásban a gyermek részéről és a megbocsátásban a szülő részéről.

³ Minden apa egy része ott él a gyermekben. Az apa élvezi a megértés elsőbbségét és felsőbbbbségét minden, a gyermek-szülő viszonytal kapcsolatos kérdésben. A szülő képes meglátni a gyermek éretlenségét a fejlettebb szülői érettség, az idősebb társ érett tapasztalatának tükrében. A földi gyermek és a mennyei Atya viszonyában az isteni szülő végtelen és isteni rokonszenvel, valamint a szeretetteljes megértés képességével rendelkezik. Az isteni megbocsátás elkerülhetetlen; eredendően és elidegeníthetetlenül megvan az Isten végtelen megértésében, az ő tökéletes tudásában minden olyasmi kapcsán, ami a gyermek hibás ítélőképességével és a téves választásával összefügg. Az isteni igazság oly örökkévalón tisztességes, hogy kimeríthetetlenül magába foglalja a megértő irgalmat.

⁴ Amikor a bölcs ember megérti a társai belső indítékait, akkor megszereti őket. És amikor szeretitek a testvéreket, már meg is bocsátottatok neki. Isten-szerű a ké-

pesség az ember természetének megértésére és a nyilvánvalóan helytelen cselekedetének megbocsátására. Ha bölcs szülők vagytok, akkor ez az útja annak, hogy szeressétek és megértsétek a gyermekeiteket, és még meg is bocsássatok nekik, amikor átmeneti félreértések látszólag elválasztottak benneteket egymástól. Az éretlen és a gyermek-anya viszony mélységét nem teljesen értő gyermek szükségképpen gyakran érez vétkes kiközösítést, amikor az atya megtagadja tőle a teljes beleegyezését, de az igaz atya nem ismer ilyen elkülönülést. A bűn a teremtményi tudat tapasztalása; nem pedig az Isten tudatának része.

⁵ A társaitoknak való megbocsátásra képtelenségetek vagy az attól való vonakodásotok az éretlenségetek mértéke, amely azt mutatja, hogy nem vagytok képesek felnőtt rokonszenvedésre, megértésre és szeretetig eljutni. Amilyen mértékben nem vagytok tudatában a gyermekeitek és a lénytársaitok benső természetének és igazi vágyainak, olyan mértékben nehezteltek és forraltok bosszút. A szeretet az élet isteni és benső készítésének munkálása. Megértésen alapul, önzetlen szolgálat táplálja és bölcsesség tökéletesíti.”

2. A ZSIDÓ VEZETŐK KÉRDÉSEI

¹ Hétfő este tanácskozást tartott a Szanhedrin és mintegy ötven további vezető, akiket az írástudók, a farizeusok és a szadduceusok közül választottak. E megbeszélésen egyetértésre jutottak abban, hogy veszélyes lenne Jézust nyilvánosan letartóztatni, mert a közhangulat még neki kedvez. Többségi vélemény volt az is, hogy határozott erőfeszítést kell tenni a tömeg előtti hitelétől való megfosztása érdekében, mielőtt letartóztatnák és bíróság elé állítanák. Ennek megfelelően tanult férfiakból több csoportot jelöltek ki, hogy kéznél legyenek másnap reggel a templomban, hogy aztán nehéz kérdésekkel megpróbálják törbe csalni vagy másként elérjék, hogy kellemetlen helyzetbe hozzák az emberek előtt. Végül a farizeusok, a szadduceusok és még a Heródes-pártiak is egyesítették erőiket annak érdekében, hogy lejárassák Jézust a páska-ünnepi tömegek előtt.

² Kedd reggel, amikor Jézus megérkezett a templomudvarba és tanítani kezdett, alig ejtett ki néhány szót, amikor a főtanodákba járó ifjabb hallgatók, akiket e célra készítettek fel, máris előléptek és a szóvivőjük azt mondta Jézusnak: „Mester, tudjuk, hogy igaz tanító vagy, és tudjuk, hogy az igazság útjait tanítod, és hogy csak Istent szolgálod, mert nem félsz senkitől, és hogy nem teszel különbséget személyek között. Mi csak tanulók vagyunk, és szeretnénk tudni, hogy mi az igazság a nekünk gondot okozó kérdésben; a problémánk ez: Törvényes dolog-e adót fizetnünk Cézárnak? Tegyük vagy ne tegyük?” Jézus, aki észrevette az álszentségüket és fortélyosságukat, azt mondta nekik: „Miért jöttök hozzám, hogy próbára tegyetek? Mutassátok meg nekem a hódító sarcát, és válaszolok nektek.” És amikor átadtak neki egy dénárt, ránézett és azt mondta, „Kinek a képe és felírása van ezen az érmén?” És amikor azt felelték neki, „Cézár,” Jézus így szólt: „Adjátok meg a

császárnak, ami a császáré és adjátok meg az Istennek, ami az Istené.”

³ Amikor így megválaszolta ezen ifjú írástudóknak és az ő heródesi bűnsegédeknek a kérdését, azok eltávoztak, és az emberek, még a szadduceusok is, élvezték a zavardottságukat. Még azok az ifjak is nagyon elcsodálóztak a Mester válaszána váratlan bölcsességén, akik megpróbálták őt törbe csalni.

⁴ Előző nap a vezetők az egyházi tekintély kérdéskörében próbálták meg kelepccébe csalni a tömeg előtt, és mivel nem jártak sikerrel, most megpróbálták belevonni valamilyen kellemetlen vitába a polgári hatósággal kapcsolatosan. Pilátus és Heródes is Jeruzsálemben tartózkodott ekkor, és Jézus ellenségei feltételezték, hogy ha Jézus azt merné javasolni, hogy ne fizessék meg a sarcot a császárnak, akkor egyből a római hatóságokhoz fordulhatnak és lázítással vádolhatják. Másrészt, ha túl sok szóval méltatja a sarc megfizetését, akkor helyesen azzal számoltak, hogy e kijelentés mély sebet ütne a zsidó hallgatóságának nemzeti érzületén, s ezáltal a tömeg jó szándéka és jóindulata elhagyná.

⁵ Mindebben Jézus ellenségei vereséget szenvedtek, hiszen a Szanhedrin közismert döntése volt, melyet a nemzsidó nemzetek között szétszóródott zsidók számára útmutatásul adott, miszerint a „pénzverés jogával együtt jár az adó kivétel joga”. Így Jézus elkerülte a csapdájukat. Ha a kérdésekre „Nemmel” felelt volna, akkor az egyenértékű lett volna a lázadásra buzdítással; ha „Igent” mondott volna, akkor az megtépázta volna az akkori idők mélyen gyökerező hazafias érzületeit. A Mester nem kerülte meg a kérdést; ő pusztán a kettős válaszadás bölcsességét vette igénybe. Jézus soha nem volt köntörfalazó, de mindig is bölcs volt az ő zaklatására és elpusztítására törekedőkkel való bánásmódban.

3. A SZADDUCEUSOK ÉS A FELTÁMADÁS

¹ Mielőtt Jézus belekezdett volna a tanításába, egy újabb csoport lépett elő kérdéssel, ez alkalommal a tanult és furfangos szadduceusok egy társasága tette ezt. Szóvivőjük, közelebb húzódva hozzá, azt mondta: „Mester, Mózes azt mondta, hogy ha egy házasember meghal, és nem hagy maga után gyermeket, akkor a fivére vegye el a feleségét és neveljen utódot az elhunyt testvérnek. Előfordult egy olyan eset, ahol egy bizonyos férfi, akinek hat fiútestvére volt, gyermektelenül halt meg; a nála eggyel idősebb bátyja elvette a feleségét, de az is hamarosan meghalt, gyermek nélkül. A második fivér hasonlóképpen elvette a feleséget, de ő is utód nélkül halt meg. És így ment ez egészen addig, míg mind a hat fivér el nem vette a feleséget, és mind a hat úgy halt meg, hogy nem lett gyereke. És ekkor, mindegyikőjük után, az asszony maga is meghalt. A hozzád szóló kérdésünk tehát ez: Kinek lesz a felesége az asszony a feltámadásban, hiszen mind a hét fivér feleségül vette?”

² Jézus tudta, és tudták az emberek is, hogy ezek a szadduceusok nem voltak tisztességesek e kérdés feltevésében, mert nem valószínű, hogy ilyen eset valóban előfordult

volna; emellett az a szokás, hogy a halott ember fivérei arra törekednének, hogy gyermeket nemzzenek neki, írott malaszt volt ekkoriban a zsidók körében. Mindazonáltal Jézus hajlandó volt megválaszolni e rosszindulatú kérdést. Jézus azt mondta: „Mindannyian tévedtek, amikor ilyen kérdéseket tesztek fel, mert nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten élő hatalmát. Azt tudjátok, hogy e világ fiai házassághoz léphetnek, de valahogy nem értitek, hogy akik az igazak feltámadásán keresztül méltónak találtak az eljövendő világok elérésére, azok nem házasodnak és nem is lépnek házasságra. Akik megtapasztalják a holtukból való feltámadást, azok inkább a menny angyalaira hasonlítanak, és sohasem halnak meg. Ezek a feltámadottak örökre az Isten fiai; ők a fény gyermekei, akik az örökkévaló életbeni fejlődésre támadtak fel. És még Mózes atyátok is megértette ezt, mert az égő bokorral kapcsolatos élményeivel összefüggésben hallotta, amint az Atya azt mondja, 'Én *vagyok* Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene.' És így Mózeszel együtt kijelentem, hogy az én Atyám nem a halottak, hanem az élők Istene. Mindannyian őbenne éltek, szaporodtok és rendelkeztek a halandói létetekkel.”

³ Amikor Jézus befejezte e kérdések megválaszolását, a szadduceusok visszavonultak, és némely farizeus olyannyira elfeledkezett magáról, hogy azt kiáltotta, „Igaz, igaz, Mester, jól megmondtad ezeknek a hitetlen szadduceusoknak.” A szadduceusok nem mertek több kérdést feltenni neki, és az egyszerű emberek elcsodálkoztak a tanítása bölcsességén.

⁴ ¶ Jézus a szadduceusokkal való összecsapásban azért csak Mózeshez fordult, mert ez a vallási-politikai szakadár felekezet csupán őt, úgynevezett Mózes-könyvet ismert el hitelesnek; nem fogadták el, hogy a látnokok tanításai alapját képezhetnék tételes hitelveknek. A Mester a válaszában ugyan határozottan megerősítette a halandó teremtmények továbbélésének tényét, mely továbbélés a feltámadás módszerével valósul meg, viszont semmilyen értelemben nem hagyta jóvá a farizeusoknak a szó szerint vett emberi test feltámadásával kapcsolatos meggyőződését. Jézus ezt a részletet kívánta kiemelni: hogy az Atya azt mondta, „Én *vagyok* Ábrahám, Izsák és Jákob Istene,” nem pedig azt, hogy én *voltam* az ő Istenük.

⁵ A szadduceusok úgy gondolták, hogy Jézust a *nevet-ségesség* megsemmisítő hatásának teszik ki, mert jól tudták, hogy a nyilvános üldöztetés minden bizonnyal további rokonszenvet gerjeszt irányában az emberi elmék tömegében.

4. A NAGY PARANCSOLAT

¹ A szadduceusoknak egy másik csoportját arra utasították, hogy az angyalokról tegyen fel ravasz kérdéseket Jézusnak, de amikor meglátták, hogy milyen sorsra jutottak azok a társaik, akik megpróbálták törbe csalni a feltámadással kapcsolatos kérdésekkel, nagyon bölcsen úgy döntöttek, hogy hallgatnak; kérdés nélkül visszavonultak. Az összeszövetkezett farizeusok, írástudók, szadduceusok és

Heródes-pártiak előre elhatározott terve az volt, hogy az egész napot ilyen fogós kérdésekkel töltsék ki, abban a reményben, hogy ezzel lejáráthatják Jézust az emberek előtt és ugyanakkor eredményesen akadályozhatják meg, hogy bármikor is hirdetni tudja e felforgató tanait.

² Ekkor előlépett a farizeusok egyik csoportja, hogy kérdéseikkel zaklassák, és a szóvivőjük, Jézusnak jelezve, így szólt: „Mester, én törvénytudó ember vagyok, és azt szeretném megkérdezni tőled, hogy a véleményed szerint melyik a legnagyobb parancsolat?” Jézus azt felelte: „Csak egy parancsolat van, és az a legnagyobb mind közül, és ez a parancsolat: ‚Halld, ó Izráel, az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr; és szeressétek az Úr Isteneteket teljes szívvel és teljes lélekkel, és teljes elmével és teljes erővel.‘ Ez az első és nagy parancsolat. És a második parancsolat az elsőhöz hasonló; valójában közvetlenül abból fakad, és ez pedig: ‚Szomszédodat magadként szeresd.‘ Nincs ezeknél nagyobb parancsolat; e két parancsolaton függ az egész törvény és minden látnok.”

³ Amikor a törvénytudó megértette, hogy Jézus nem csak a zsidó vallás legfelsőbb rendű felfogása szerint válaszolt, hanem az összegyűlt tömeg előtt is bölcs választ adott, úgy gondolta, hogy az a bátrabb dolog, ha megdicséri a Mester választát. Ennek megfelelően azt mondta: „Bizony igaz, Mester, jól mondtad, hogy egyetlen az Isten és nincs kivüle más; és hogy teljes szívvel, értelemmel és erővel szeretni őt és a szomszédunkat magunkként szeretni, ez az első és nagy parancsolat; és elfogadjuk, hogy e nagy parancsolatra sokkal jobban oda kell figyelni, mint minden égőáldozatra és áldozati adományra.” Amikor a törvénytudó elővigyázatosan így válaszolt, Jézus letekintett rá és azt mondta, „Barátom, látom, hogy nem vagy messze az Isten országától.”

⁴ ¶ Jézus igazat szolt, amikor úgy utalt erre a törvénytudóra, mint aki „nincs messze az országtól”, mert az illető azon az éjszakán kiment a Mesternek a Getszemáni közelében álló sátrához, megvallotta a hitét az ország evangéliumában, és megkeresztelkedett Jósiástól, Abner egyik tanítványától.

⁵ ¶ Az írástudók és farizeusok további két-három csoportja is jelen volt és kérdéseket akart feltenni, de vagy leserelte őket a Jézus által a törvénytudónak adott válasz, vagy visszariadtak attól a kellemetlen helyzettől, melybe mindenki belekerült, aki megpróbálta Jézust kelepécebe csalni. Ez után senki nem mert újabb kérdést feltenni neki nyilvánosan.

⁶ Amikor több kérdés már nem érkezett, és mivel közelgett a délidő, Jézus nem folytatta a tanítást, hanem megelégedett azzal, hogy egyszerűen csak feltett egy kérdést a farizeusoknak és társaiknak. Jézus azt mondta: „Lévé, hogy nincs több kérdésetek, én szeretnék egyet kérdezni tőletek. Mit gondoltok a Megszabadítóról? Azaz, kinek a fia ő?” Rövid csend után az egyik írástudó azt válaszolta, „A Messiás Dávid fia.” És mivel Jézus tudta, hogy nagy vita zajlott még a saját tanítványai között is arról, hogy vajon ő Dávid fia-e vagy sem, e további kérdést tette fel: „Ha

a Megszabadító valóban Dávid fia, akkor hogy lehet az, hogy az istendicsőítő énekekben, melyeket Dávidnak magának tulajdonítottok, szellemben szólva azt mondja, „Az Úr azt mondta az uramnak, jobbam felől foglalj helyet, és lábad alá teszem zsámolyul minden ellenségedet.” Ha Dávid Úrnak szólítja őt, akkor hogyan lehet az ő fia?” Bár a vezetők, az írástudók és a főpapok nem feleltek e kérdésre, ők is tartózkodtak a zaklatására irányuló további kérdezgetéstől. Sohasem válaszolták meg a Jézus által nekik feltett kérdést, de a Mester halálát követően megpróbálták megkerülni a problémát azzal, hogy megváltoztatták ezen istendicsőítő ének értelmezését úgy, hogy az a Messiás helyett Ábrahámra utaljon. Mások úgy próbálták megkerülni a kényszerű választást, hogy nem fogadták el azt, hogy Dávid a szerzője ennek az úgynevezett messiási istendicsőítő éneknek.

⁷ Nem sokkal korábban a farizeusok élvezték, hogy a Mester miként hallgattatta el a szadduceusokat; most a szadduceusok örvendtek a farizeusok kudarcának; de ez a versengés csak pillanatnyi volt; gyorsan megfélemlítettek a régi nézetkülönbségeikről azon együttes törekvésükben, hogy véget vessenek Jézus tanításainak és tetteinek. De mindezek átélése idején az egyszerű emberek örömmel hallgatták őt.

5. AZ ÉRDEKLŐDŐ GÖRÖGÖK

¹ Nagyjából dél körül, amint Fülöp épp az új táborhoz szükséges dolgokat vásárolta meg, mely tábort aznap kellett a Getszemáni közelében berendezniük, idegenek szólították meg őt, egy olyan hívekből álló csoport, melynek tagjai Alexandriából, Athénból és Rómából érkeztek, s a szóvivőjük azt mondta az apostolnak: „Azok mutattak meg téged nekünk, akik ismernek; ezért jöttünk hát hozzád, uram, azzal a kéréssel, hogy hadd láthassuk Jézust, a Mesteredet.” Fülöp meglepődött, hogy ezen előkelő és érdeklődő görög nem-zsidókkal a vásártéren találkozik, és lévén, hogy Jézus kifejezetten meghagyta mind a tizenkettejüknek, hogy ne végezzenek semmiféle nyilvános tanítást a páska-ünnepi hét alatt, egy kissé zavarban volt, hogy mi volna a dolog megfelelő kezelésének módja. Azért is össze volt zavarodva, mert ezek az emberek idegen vidékről való nem-zsidók voltak. Ha zsidók lettek volna vagy közeli és ismert nem-zsidók, akkor nem habozott volna ilyen feltűnően. Végül ezt tette: Megkérte e görögöket, hogy maradjanak ott, ahol vannak. Ahogy elsietett, a görögök úgy gondolták, hogy elment megkeresni Jézust, valójában azonban gyorsan elment József házához, mert tudta, hogy András és a többi apostol ott ebédel; és Andrást kihívva, elmagyarázta neki a jövetele célját, és aztán András társaságában visszatért a várakozó görögökhöz.

² Lévén, hogy Fülöp már gyakorlatilag végzett a holmik beszerzésével, ő és András a görögökkel együtt tért vissza József házához, ahol Jézus fogadta őket; és a közelben telepedtek le, miközben Jézus az apostolaihoz és az ebédnél összegyűlt számos vezető tanítványhoz beszélt. Jézus azt mondta:

³ ¶ „Atyám azért küldött e világra, hogy kinyilatkoztassam az ő szeretetét az emberek gyermekeinek, de azok, akikhez először jöttem, nem voltak hajlandók elfogadni. Való igaz, hogy ti magatok sokan elhittétek az általam hozott örömhírt, de Ábrahám gyermekei és az ő vezetőik épp azon vannak, hogy elutasítsanak, és e tettükkel elutasítják Őt, aki engem küldött. Én önként hirdettem az üdvözülésről szóló örömhírt e népnek; beszéltem nekik az örömteli, szabad fiúi elismertségről és a szellemi gazdagabb életről. Atyám sok csodát tett az emberek e félelemtől eltelt fiainak körében. De Ésaías látnok valóban e népre utalt, amikor azt írta: „Uram, ki hitte el a tanításainkat? És kinek nyilatkoztatott ki az Úr?” A népem vezetői valóban szándékosan hunyták be a szemüket, hogy ne lássanak, és keményítették meg a szívüket, nehogy higgyenek és megmeneküljenek. Ezen évek alatt mindvégig arra törekedtem, hogy kigyógyítsam őket a hitetlenségükből, hogy elfogadhassák az Atyánál való örök üdvözülést. Tudom, hogy nem mind hagyott cserben engem; némelyiketek valóban elhitte az üzenetemet. E teremben bő húsz olyan ember van, aki egykor a Szanhedrin tagja volt, vagy akik a nemzet nagy tanácsaiban voltak, de némelyeteknek még most sem akarózik nyíltan megvallani az igazságot, nehogy kitiltsanak a zsinagógából. Némelyetek kísértést érez arra, hogy az emberek dicsőségét az Isten dicsőségénél jobban szeresse. De én kénytelen vagyok béketűrést mutatni, mert még azok némelyikének biztonságát és hűségét is félttem, akik oly régóta mellettem vannak, és akik hozzám oly közel éltek.

⁴ Látom, hogy e díszteremben zsidók és nem-zsidók nagyjából egyenlő számban gyűltek össze, és úgy fordulok hozzátok, mint az első és utolsó ilyen csoporthoz, hogy az ország ügyeiről taníthassak, mielőtt Atyámhoz elmegyek.”

⁵ E görögök áhítattal hallgatták Jézus tanítását a templomban. Hétfő este megbeszélést tartottak Nikodémusz házában, mely másnap hajnalig tartott, és közülük harmincan úgy döntöttek, hogy belépnek az országba.

⁶ Ahogy Jézus ez alkalommal ott állt előttük, felismerte, hogy véget ért egy megítéltetés és megkezdődött egy másik. Figyelmét a görögökre fordítva a Mester azt mondta:

⁷ ¶ „Aki elhiszi ezt az örömhírt, az nem pusztán benem hisz, hanem Őbenne, aki engem küldött. Amikor rám tekintetek, nem csak az Ember Fiát látjátok, hanem Őt is, aki engem küldött. Én vagyok a világ világossága, és aki elhiszi a tanításomat, az többé nem marad sötétségben. Ha ti, nem-zsidók meghallgattok, megkaptjátok az élet szavait és nyomban beléptek az Istennél való fiúi elismerés igazságának örömteli szabadságába. Ha a honfitársaim, a zsidók, úgy döntenek, hogy elutasítanak engem és elutasítják a tanításaimat, akkor én nem ítélek felettük, mert nem azért jöttem, hogy megítéljem a világot, hanem hogy üdvözülést ajánljak neki. Mindazonáltal, akik elutasítanak engem és nem hajlandók elfogadni a tanításomat, azok a kellő időben megítéltetnek az Atyám által és azok által, akiket ítélkezésre kijelölt az olyan ügyekben, mint

amilyen az irgalom ajándékának és az üdvözülés igazságainak elutasítása. Emlékezzetek mindannyian, hogy én nem magamtól szólok, hanem hűen kinyilatkoztattam az emberek gyermekeinek azt, amit az Atya parancsolt nekem. És e szavak, melyeket az Atya utasítására mondok a világnak, az isteni igazság, az örökké tartó kegyelem és az örökkévaló élet szavai.

⁸ De mondom zsidóknak és nem-zsidóknak egyaránt, már majdnem itt az idő, amikor az Ember Fia megdicsőül. Jól tudjátok, hacsak nem esik a földbe és pusztul el a búzmag, magában marad meg; de ha jó talajban pusztul el, újból életre szökken és bő termést hoz. Aki önzőn szereti az életét, annál nagy a veszélye, hogy elveszíti azt; de aki hajlandó életét elveszíteni a kedvemért és az örömhírért, az bőségesebb életet élvez majd a földön és a mennyben, örökkévaló életet. Ha őszintén követtek engem, még az után is, hogy elmentem Atyámhoz, akkor a tanítványaim-má és a halandótársaitok őszinte szolgálóivá váltok.

⁹ Tudom, hogy közeleg az órák, és ez nyugtalanít is. Azt látom, hogy a népem elszánta magát, hogy durván elutasítsa az országot, de örömmel fogadom ezeket az igazságkereső nem-zsidókat, akik eljöttek ma ide, hogy a világosság útja felől érdeklődjenek. De azért fáj a szívem a népemért, és a lelkem háborog a közvetlenül előttem álló dolog miatt. Mit mondjak, amikor előretekintek és látom, ami velem történni fog? Mondjam azt, hogy Atyám, ments meg ettől a szörnyű órától? De hiszen épp e célból jöttem a világba és éppen erre az órára. Azt mondom inkább, és imádkozom azért, hogy csatlakozzatok hozzám: Atyám, dicsőítsd meg a neved; legyen meg az akaratod.”

¹⁰ Amikor Jézus ezt elmondta, a megkeresztelése előtti időkben benne lakozó Megszemélyesült Igazító jelent meg előtte, és amint Jézus figyelt rá és megállt, az Atyát képviselő, most fenséges szellem ezt mondta a názáreti Jézusnak: „Sokszor megdicsőítettem a nevedet az alászállásaidban, és még egyszer megdicsőítem.”

¹¹ Bár az itt összegyűlt zsidók és nem-zsidók nem hallották a hangot, nem tudták nem észrevenni, hogy a Mes-

ter azért állt meg beszéd közben, mert üzenetet kapott valamilyen emberfeletti forrásból. Mindenki azt mondta a szomszédjának, „Angyal szólt hozzá.”

¹² Ez után Jézus így folytatta: „Mindez nem az én kedvemért, hanem a tiétekért történt. Bizonyosan tudom, hogy az Atya elfogad engem és elfogadja az érdekekben teljesített küldetésemet, de szükséges az is, hogy bátorságot merítsetek és készüljete az előttetek álló viharos megpróbáltatásra. Hadd biztosítsalak titeket, hogy végül győzelem koronázza közös erőfeszítéseinket a világ megvilágosításában és az emberiség felszabadításában. A régi rend magát ítelteti meg; e világ Hercegét letaszítottam; és minden embert felszabadít ama szellem fénye, melyet minden hűvér testre kiárasztok, miután felemelkedtem mennyei Atyámhoz.

¹³ És most kijelentem nektek, hogy én, ha felemeltetek a földről és az életekben, mindenkit magamhoz és az Atyám közösségébe vonok. Azt hittétek, hogy a Megszabadító a földön fog lakni örökre, de kijelentem, hogy az emberek el fogják utasítani az Ember Fiát, és hogy visszatér ő az Atyához. Én már csak egy kis ideig leszek veletek; csak kis ideig lesz az élő fény ezen elhomályosult nemzedék között. Addig járjatok, míg e világosság itt van veletek, hogy a leszálló sötétség és zűrzavar ne vegyen erőt rajtatok. Aki sötétségben jár, nem tudja merre megy; de ha úgy döntötök, hogy a világosságban jártok, valóban az Isten felszabadult fiaivá lesztek. És most mindannyian gyertek velem, menjünk vissza a templomba s ott elmondom búcsúszavaimat a főpapoknak, az írástudóknak, a farizeusoknak, a szadduceusoknak, a Heródes-pártiaknak és Izrá-el szellemi sötétségben élő urainak.”

¹⁴ Miután ezt elmondta, Jézus az élükre állva ment vissza a templomba a szűk jeruzsálemi utcákon át. Épp most hallhatták, amint a Mester azt mondja, hogy ez lesz az ő búcsúbeszéde a templomban, és csendben és mélyen elgondolkozva követték.